

Драгана Абрамовић

БЕОГРАДСКИ
ЛОКВАЊИ

Драмски текст по мотивима истоимене приче

Оливијеа Лариза

Рођена у Београду, магистрирала драматургију на ФДУ.

ТВ драме су јој откупљиване, снимане, емитоване, награђиване и продаване у свету (*Бело као снег и џијс*, *Асканије, волим ње*, *Гершла*, *Брајн или сесџра*, *Хајде да живимо заједно ијид*.) Написала је жирио за играни филм *Урош блесави*, *ТВ филм Добре намере*.

Написала је сценарија за ТВ серије *Кључ за све браве*, *Рођаци из Лазина*, *Пази, свеже обојено*, *Пијџа не џијџа* (за РТС), *Тајне обичних ствари* и друге. Написала је и велики број сценарија за музичке, документарне и пригодне ТВ програме. За новине и стручне часописе пише рецензије за књиге. Пише радио драме (*Дуњин иџроказ*, *Лујџање у будућносџ*, *Секс за џонейџ* итд), *Добро јујџро деџо* и радио прилоге за различите емисије.

Позоришна драма *Јавор на ишџама* објављена је у 1. књизи едиције *Савремена срџска драма*. Премијера позоришне драме *Беоџрадски локваџи* је изведена јуна 2001. у “Театру Т”.

До сада је објавила следеће књиге: збирка прича за деџу *Мали воз Тујџуко* (Београд, Вајат 2000. год., добитник награде “Доситејево перо”), у оквиру едиције “Тајне обичних ствари” објавила *Новаџ*, *Књџџа*, *Оловка и Саџ* (Завод за издавање уџбеника). Од стручних књџга из драматургије: *Деџа ТВ драме* (РТС 2003. године) и прилоге за различите стручне књџге и зборнике.

Као уредник у Дечијој редакцији РТС-а реализовала је велики број телевизијских програма.

Драгана АБРАМОВИЋ

БЕОГРАДСКИ ЛОКВАЊИ

Драмски текст по мотивима истоимене приче

Оливијеа Лариза

ЛИЦА:

ВИОЛЕТА

ОТАЦ

СВЕТЛАНА

ДЕЈАН

I СЦЕНА

У којој се први пут појављују Свејлана и Отац, и у којој се први пут оглашавају сирене за узбуну. Виолета само провири.

На сцени је потпуни мрак. Изненада, сирена почиње гласно да завија. Отац њали лампу, и жрозничаво окреће бројеве на телефону. Налази се у већем дневном боравку из кога води више врата, укључујући и очигледно улазна (по штијунки, на пр.). Намештај је очекиван за стан некога ко се бави књижама. Безброј их је, радни сто, жарниуре за седење и сл. Долази до прозора, који се назире, и навлачи дебелу завесу. Отац покушава да телефонира. Сирена и даље завија. Отац фиоку, вади папире, издају му. Скупила их. Осваља на столу. Отац окреће бројеве на телефону.

Сирена престаје. Он немоћно седе на столицу. У стан улази Свејлана. Он скаче и чврсто је зрли. Виолета провири.

ВИОЛЕТА: Само сам је допратила. Чика Мишо, да ли знате шта ће бити са нама?

ОТАЦ: Уђи сине, не знам ништа више од других. Уђи.

ВИОЛЕТА: Морам кући, моји ће да премру од страха, само сам хтела да вас поздравим, и допратим Светлану.

ОТАЦ: Хвала ти душо. Јави нам се чим стигенш кући, и ја ћу да се бринем за тебе.

ВИОЛЕТА: Ма јаки смо ми.

Виолета пресе вратима.

СВЕТЛАНА: Трчала сам догде. Шта кажу вести?

ОТАЦ: Хоћеш сок?

СВЕТЛАНА: Боље један цин.

ОТАЦ: Молим?

СВЕТЛАНА: Тата, шалим се. Шта сада треба да урадимо. Ти си ваљда то већ преживео у неком рату.

ОТАЦ: Само са тобом. Деда је био првоборац. Ваљда знаш колико имам година.

СВЕТЛАНА: Знам. Сто.

ОТАЦ: Сто, сто.

СВЕТЛАНА: Шта ћемо? Овде је неко упутство за случај бомбардовања. Где су склоништа? Хоћемо у наш подрум?

ОТАЦ: Не, забога. Зар да останемо затрпани, па да се данима гушимо. Склоништа су, на жалост претворена у магацине и кафиће.

СВЕТЛАНА: Дођи, почело је. Шта су оно гађали. Тата!
Обоје су исјред ѓрозора. Чује се удаљена дејтонација, види бљесак.

ОТАЦ: Најбоље је да напунимо флаше са водом.
(Не ѓомера се)

СВЕТЛАНА: *(Грозничаво ѓражи нешјто ѓо фиокама)*
Пре шест година мама ми је рекла
(Имијира је)
данас ти је рођендан и треба да се радујеш. Добићеш покло-
не, али да знаш да живот није увек весео. Ако једног дана
будеш тужна моћићеш то да кажеш свом дневнику.
(Говори нормално)
Тата, где ми је ружичасти дневник који ми је мама покло-
нила пред смрт? Хођу данас да почнем да га водим.

ОТАЦ: Документа сам спаковао на једно место, и новац. Да ли си ти спаковала мамин накит?

СВЕТЛАНА: Нисам.

ОТАЦ: Рекао сам ти.
Звони ѓелефон. Обоје ѓојуре. Оѓац је ближе.

ОТАЦ: Хало. Једва те чујем. Шта гледаш ту у Паризу? Да упалим телевизор? Не мислиш ваљда да ћу нешто да видим? Овде сигурно певају. Светлана, упали телевизор. Хало, хало... Прекинуло се.

Светлана ѓали ѓелевизор. Са екрана, који је окренуѓ ѓозадином ѓублици чује се ѓлас сѓикера : ... саоѓиѓење Војске Јуѓославије је да је НАТО ѓрубо ѓовредио основне ѓринциѓе међународних односа, иѓѓд. (наѓи ориѓинални снимак). Светлана ѓаси ѓелевизор. Пали радио, ѓражи сѓаницу, налази Радио Панчево, слуша ѓрве извешѓаје (наѓи ориѓинални снимак). Светлана налази розе дневник.

ОТАЦ: Да ниси велика за дневник? Мама ти га је купила када си имала десет година.

СВЕТЛАНА: Ово је право време за дневник.

ОТАЦ: Хоћеш да вечерамо?

СВЕТЛАНА: Не могу. Појела сам пицу у граду. Знаш како нам је било супер, а онда је неко викнуо да су авиони изнад Мађарске, и ѓуди су почели да журе кућама, а када се сирена огласила, ја

сам појурила, и више ништа нисам видела. Хтела сам само да будем са тобом, знала сам да умиреш од бриге. Тата, колико је ово озбиљно?

ОТАЦ: Веома, јер она битанга није прстом мрднула да то спречи. Продао је Босну, Славонију, Крајину, а сада и Косово. Али, негде је закаснио, па сада ми испаштамо.

СВЕТЛАНА: Да ли је мама већ знала да умире када ми је купила овај дневник?

Отац слуша телевизор, Судио Б обавештава који циљеви су гађани. Несијаје струје. Мрак. Чују се пошмуле дејонације.

СВЕТЛАНА: Тата, где нам је свећа?

Отац њали свећу. Свећлана се зџура уз њега.

СВЕТЛАНА: Докле неће бити струје.

ОТАЦ: Одкуд ја то знам? Да ли имаш транзистор?

СВЕТЛАНА: Имам вокмен, али не смем сама у собу. Хајде са мном?

ОТАЦ: Узми свећу.

Телефон ојет звони. Свећлана чека. Отац јој џружа слушаницу.

СВЕТЛАНА: Ни ми немамо струју. Како си стигла? Јел те страх? Виолета, јел Михаило код тебе? Да ли је Дејан стигао кући? Он је баш далеко. Боље да је дошао код тебе. А ту је? Што ме пржиш? Не треба. Чујемо се.

Свећлана излази из собе са свећом. Отац џокушава да телефонира у мраку. Сирена за џресјанак ојасности се оглашава. Њему исјада слушаница у џренујку када Свећлана улази са свећом. Приноси му свећу.

СВЕТЛАНА: Шта је то? Опет нас нападају?

ОТАЦ: Не, то је престанак опасности.

СВЕТЛАНА: Тако брзо?

ОТАЦ: Брзо?

СВЕТЛАНА: Па, није било дуго.

(Тишина)

Кога зовеш?

ОТАЦ: Твог стрица у Париз, али не могу да добијем. Сви нормални родитељи су послали своју децу из ове луднице, само ти ниси хтела да отпутујеш. И ко зна шта ћеш све сада да доживиш. Да ти је мајка жива обе бисте биле на сигурном, и ја бих био мирнији.

СВЕТЛАНА: Мислиш да би те мама оставила самог? Увек је говорила “Где ти ту и ја”.

Гледају се ћушећи.

СВЕТЛАНА: Извини, ово је било неумесно. Пробај поново да зовеш, мада сигурно сви сада зову. Ниси хтео да купимо сателитску антену, сада бисмо све знали.

ОТАЦ: Без струје.

СВЕТЛАНА: Ваљда ће ускоро доћи. Цркле су ми батерије у вокмену. Шта све може да нестане? Да ли ми имамо икакву храну у кући.

ОТАЦ: Имамо резанце, и мед. Пријатељи из Сарајева су ми рекли да су преживели на сланини и еурокрему.

СВЕТЛАНА: Бљак. Шта говоре твоје колеге на факултету?

ОТАЦ: Како који. Нема два иста мишљења.

СВЕТЛАНА: Како то може? Или треба да нас бомбардују, или не треба. И зашто?

ОТАЦ: Не треба да нас бомбардују ни у једној варијанти. Никога ми нисмо напали, а 18 земаља нас напада. Проблем са Шиптарима постоји већ више од педесет година. Много зла се ту наталожило. Срби су жртве политике, али и сопственог менталитета, а у последње време ми зверствима хоћемо то да средимо. Силеџијство и зверства наспрам лукавства организоване родовске заједнице. Да је ово држава права са кредибилитетом у свету, ово нам се не би десило. Шиптари би били мањина која би морала да поштује законе, и ништа од овога се не би догодило. Пошто је ово држава криминалаца на свим нивоима, они су тако покушали да среде и Шиптаре. Ови су запиштали и цео свет је кренуо да им помаже. Мисле, ако Срби то хоће да трпе, Шиптари не морају.

СВЕТЛАНА: Дејан каже да је ову власт довела Америка да би Европа имала стални проблем и да се не би ујединила и била јака.

ОТАЦ: Најгоре је то што се код нас сви баве политиком, укључујући и вас децу, осим оних који су покупили све што смо имали, у замену да се баве политиком. Они то на жалост не раде, само краду.

СВЕТЛАНА: Ти не говориш тако на послу?

ОТАЦ: Говорим.

СВЕТЛАНА: Шта ћеш ако те отпусте?

ОТАЦ: Нећу бити једини.

СВЕТЛАНА: Виолета и Михаило мисле да је наша власт херојска јер се бори против читавог света за одржање наше вере и нације.

ОТАЦ: То се најбоље брани мудрошћу, а не борбом.

СВЕТЛАНА: Шта мислиш колико људи је ноћас погинуло?

ОТАЦ: Одкуд знам?

СВЕТЛАНА: Хоћеш да изађемо на улицу?

ОТАЦ: Боље иди да спаваш. Ко зна шта нас ујутру чека.

СВЕТЛАНА: Идем да пишем дневник. Ниси ми одговорио на питање, да ли је мајка знала да умире, онда када ми је купила овај дневник?

ОТАЦ: Знала је.

СВЕТЛАНА: Зашто је нисте лечили на време?

ОТАЦ: Нисмо имали време.

СВЕТЛАНА: Да ли је рак наследан?

ОТАЦ: Има разних теорија, као и за све остало. Лаку ноћ.

СВЕТЛАНА: Тата, како да ми буде лака ноћ?

ОТАЦ: Спавај, ја ћу да бдијем и да те чувам.

Светлана ђа пољуби и излази. Отац безуспешно покушава да телефонира. Долази сируја. Телевизор и радио апарати се сами оглашавају, ђласно се саопштавају циљеви који су пођођени, коменђари. Светлана излази из собе, поспашира оца, он ћути. Она покушава да схвати шта ђоворе извори звука, али зађушених ушију, враћа се у своју собу. Отац немођно седа између два извора звука, и почиње да ђлаче.

Зашамњење.

СВЕТЛАНА: (*Чита дневник*)

Мама, да ли нас ти видиш? Да ли нас чуваш? Почела сам да пишем онај дневник. Ти би сада рекла, и било је време да нешто почне да ми се догађа. Мама, али не ово. Страх ме је. Синоћ су сирене снажно заурлале. Било је мрачно и хладно, а ми смо се лепо забављали на Тргу Слободе. Купили смо шећерну пену, Михаило и Виолета су се мазали. Мама, сећаш се како је била ружно дете, стално си покушавала да је улепшаш, а она је пре мене постала вољена. Михаило је супер лик. Гледали смо пантомимичаре на улици, и слатко

смо се смејали, јер је један од њих имитирао Дејана. О њему нећу још да ти причам, да не урекнем. Он има лош обичај да стално пипка косу. У кафићима је трештала музика. Људи су изгледали спокојно, и град је живео веселим ритмом гомиле. Сирене су се зачуле нешто после осам сати увече. Нисмо могли да верујемо. Дејан се разбеснео и викао је : Курве Америчке! Људи су почели брзо да корачају, и што је дуже сирена завијала, њихови кораци су били бржи. Тата ми је рекао да не излазим, он сигурно зна више него што нам говори , али знаш ти њега. У главном, почела сам да трчим, Виолета ме је једва пратила. Мушкарци су остали иза нас. На њих смо и заборавиле. Знојила сам се иако је било хладно. Не знам да ли су други људи трчали. Не знам ни шта им је било на лицима. Мислила сам само на тату. Имала сам ципеле са високим потпетицама, па, оне твоје црне. Оне што си чувала само за излаз. Опет су модерне. Да, да нога ми је иста као твоја. Потпетице су ми стално запињале за нераван плочник и мислила сам како ћу да се прострем. Нисам. Прошла ноћ је прошла, шта нам доноси данас?

II СЦЕНА

У којој се први пут појављују Виолеџа и Дејан.

Ошамњење. Завеса са прозора је уклоњена, и дневно светло је у соби. Звоно. Светлана излази из собе у пицами. Ошвара улазна врати, Виолеџа скоро улеће.

ВИОЛЕТА: Слушај, јуче смо им оборили неколико авиона, а тек крста-рећих ракета. Не зна се. Сјебаћемо их, не знају они с ким имају посла. Мисле да је ово раван Ирак. Ово је бре, брдовит Балкан, сви на нама ломе зубе. Јел си слушала Дневник, ми ћемо да им доакамо. Свима. Ми смо небески народ, нас чува Бог.

СВЕТЛАНА: Чекај да се освестим.

ВИОЛЕТА: Већ је подне, спавалице. И Дејан ми се јавио, каже да цело јутро покушава да те добије, али се не јављаш. Отишао је на тренинг. Јел сте ви већ профурали, или се још њушите? Пожурите, можда ћемо сви бити мобилисани. Михаило и Дејан ће можда да се јаве у добровољце.

СВЕТЛАНА: Немају још ни деветнаест година.

ВИОЛЕТА: Али умеју да се бију, што каже наш Председник.

СВЕТЛАНА: Можда твој, мој није.

ВИОЛЕТА: Мој не. А у којој то ти земљи живиш?

СВЕТЛАНА: Недођији.

ВИОЛЕТА: Стави за кафу. Имамо један задатак.

СВЕТЛАНА: Какав? Чекај, одмах ћу. Шта мислиш да ли ће да нам затворе школу?

ВИОЛЕТА: Надам се. Ко ме је сада до учења.

СВЕТЛАНА: Као да смо па учили и до сада, наставници стално штрајкују, а и када су на часу полугладни само што нас не поједу.

Светлана излази. Виолеџа вади прибор за исшшшвање шрудноће. И она излази из шросшорије. Телефон звони, звони, ша шресшјаје. Обе улазе у шросшорију. Светлана носи кафу, Виолеџа гледа.

ВИОЛЕТА: Плаво!!! Нови Србин!

СВЕТЛАНА: Шта кажеш?

ВИОЛЕТА: Трудна сам. Морам одмах да јавим Михаилу. Одушевиће се.

СВЕТЛАНА: Ти ниси пунолетна. Рат је. Ко ће да вас издржава? Где ћете да живите? Виолета, ти си полудела!

ВИОЛЕТА: Нисам. Пресрећна сам. У ово време носити Србина у себи. То је храброст.

СВЕТЛАНА: Да, ти си ми права мајка храброст. Када ћеш да кажеш родитељима?

ВИОЛЕТА: Када буде касно за абортус. Мораће да прихвате.

СВЕТЛАНА: Стављаш их пред свршен чин.

ВИОЛЕТА: Сви чиновници су већ свршени. Око нас је рушења, цео свет нас напада, а ми побеђујемо! Носимо нове животе! Нико нам ништа не може!

СВЕТЛАНА: Чућу твоје, и његове родитеље.

ВИОЛЕТА: Ми смо родитељи! Они су бивши, као и све остало овде. Престани да ме гњавиш. Радуј се! Немаш сто година!

СВЕТЛАНА: Када ћете да се венчате?

ВИОЛЕТА: Не знам. Треба ми ваљда дозвола родитеља.

СВЕТЛАНА: Ма мојне. Сада ти треба, а шта ако ти не дају?

ВИОЛЕТА: Шалиш се? Да пусте да им унуче буде копиле. Нема шансоне.

Виолета окреће телефон.

ВИОЛЕТА: Недоступан је. Зашто би Михаило искључио морбидни?

СВЕТЛАНА: Можда је на важном састанку.

ВИОЛЕТА: Какавом? Отишао је са Дејаном на тренинг.

СВЕТЛАНА: Не мислиш ваљда да држе мобилне у сали док се крљају?

ВИОЛЕТА: Бар тренирају мушки спорт. Рвање је супер.

СВЕТЛАНА: Изватају се жестоко. Њихови захвати су страственији него ваши.

ВИОЛЕТА: Баш си злоћа. Не знам зашто си ми најбоља другарица од пелена?

СВЕТЛАНА: Зато што сам паметна, и што нисам паљевина као ти.

ВИОЛЕТА: А ја као нисам паметна?

СВЕТЛАНА: Ти си трудна. Трудмилице моја!

ВИОЛЕТА: Бићеш ми кума, нормално.

Сирена њочиње да завија. Обе заћуије.

СВЕТЛАНА: Зар и преко дана?

ВИОЛЕТА: Боље се виде мете. Дођи под рагастов врата.

СВЕТЛАНА: Ти се склони. За тебе од данас важи нов режим понашања. Јел ти мука?

ВИОЛЕТА: Не, одлично се осећам. Где ти је ћале?

СВЕТЛАНА: Ваљда на послу.

ВИОЛЕТА: Мој тата каже да би он могао сада мало да се смири. Пише те текстове за “Данас”, а они су издајничке новине.

СВЕТЛАНА: Кога су издали? Ко ме?

ВИОЛЕТА: Свашта пишу против Слобе, и Срба. А он би за нас и живот дао.

СВЕТЛАНА: Дао би, али мој, и твој, и твог нерођеног детета.

ВИОЛЕТА: Нећу са тобом да разговарам о политици. Ти знаш да вас ми увек бранимо.

СВЕТЛАНА: Од кога?

ВИОЛЕТА: Па, у Месној заједници мој тата увек каже да је твој тата безопасан. Он је само интелектуалац, без моћи. То што он пише ништа не значи. Опасни би било да се дигну рудари и радници, а такви као твој тата баратају речима које ионако многи не разумеју. Да пише за “Политику”, то би нешто и значило, овако, ко чита “Данас”. Исти као он. Занемарљиви и безопасни.

СВЕТЛАНА: Јел то све твој тата покупио у Месној заједници?

ВИОЛЕТА: Не, он им је то рекао. Кажем ти да га брани. Због тебе и мене, и твоје покојне маме, бог да јој душу прости.

СВЕТЛАНА: Моја мама ме чува, одозго. Замисли како њој изгледају све те експлозије.

ВИОЛЕТА: *(Пушића њелевизор, који је и даље окренуи њублици задњом сѡраном)*

Да видим шта су зликовци НАТО пакта гађали? Вероватно неку болницу или школу.

СВЕТЛАНА: Кад је у њима војска.

ВИОЛЕТА: Ма мојне. Баш у школама и болницама. Ти стварно верујеш страном пропаганди.

СВЕТЛАНА: Колико дуго си трудна?

ВИОЛЕТА: Око три месеца.

СВЕТЛАНА: Када ћеш код лекара?

ВИОЛЕТА: Имају они преча посла.

Сирена за пресјанак ојасносји се оглашава. Оне ојетј заћујте. Свејлана журно скујља шољице. Сјудио Б извејтава о мейама.

ВИОЛЕТА: Видиш како брзо побегну, разбили бисмо их да се овде дуже задржавају. Сигурно смо опет оборили бар два авиона.

Звоно на врајима.

ВИОЛЕТА: Кад ти долази матори?

СВЕТЛАНА: Не знам.

Свејлана уводи Дејана.

ДЕЈАН: Михаило те чека доле. Пожури.

СВЕТЛАНА: Зашто није ушао?

ДЕЈАН: Питај њега.

СВЕТЛАНА: Хоћеш нешто да попијеш?

ВИОЛЕТА: Ала смрдиш. Зар се нисте истуширали после тренинга?

ДЕЈАН: Није било воде. Рат је, рибо.

ВИОЛЕТА: Имам нешто да му кажем. Важно, да важније не може бити.

ДЕЈАН: Пожури.

ВИОЛЕТА: Дејане, а ти?

Свејлана и Дејан се гледају.

ДЕЈАН: Остаћу мало.

ВИОЛЕТА: Пази, да ставиш гумицу.

Свејлана је гађа јасјучејом. Виолејта излеји преснувши врајима.

Свејлана сјоји изнад Дејана који седи.

ДЕЈАН: Да ли могу да се истуширам?

СВЕТЛАНА: Нормално. Знаш где је. Чисти пешкири су на полици.

Звони телефон, Свејлана диже слушалицу. Дејан излази.

СВЕТЛАНА: Тага, где си? Какво дежурство? До десет увече? Не могу да верујем. У реду. Имаш клопу? Не брини се за мене. Јешћу неку џанкозу. Љубим и ја тебе. Чувај се. Не плашим се. Не брини се.

Свејлана оивара бар и сија две чаше белоџ вина. Дејан улази. Брише мокру косу.

СВЕТЛАНА: Зашто ниси укључио фен?

ДЕЈАН: За ову кучину? Изгорела би ми лобања. Живели.

СВЕТЛАНА: Хоћеш неку музику? Да угасим ове вести.

Свејлана ѓаси тилевизор. Пушта музику. Ђуићећи испијају вино.

СВЕТЛАНА: Ништа нисам јела. Ударило ми је у главу. Хоћеш неки сендвич. Мора да си гладан после тренинга.

ДЕЈАН: Мало.

СВЕТЛАНА: Са чим волиш сендвич?

ДЕЈАН: Ма, све једно је.

Свејлана излази из просторије, Дејан журно прешура по фиокама, ѓледа књиџе, прешура по очевом радном столу. Вади ишишољ. Провери да ли је најуњен. Враћа ѓа у сто. Улази Свејлана. Он журно диже њену фошотрафију.

ДЕЈАН: Лепо игледаш на овој фотки.

СВЕТЛАНА: А у природи?

ДЕЈАН: О. К.

СВЕТЛАНА: Мислиш, имам све што ми природно припада.

ДЕЈАН: Ја не умам да се удварам. Ти си згодна цура, и тако то. Дођи.

Свејлана седа поред њеџа. Он је зађрли. Једу сендвиче. Он одлаже ишацну и почине да је драи. Она се ошима.

СВЕТЛАНА: Шта ти је?

ДЕЈАН: Мислио сам да желиш?

СВЕТЛАНА: Шта? Виолета ме је питала да ли ти и ја фурамо.

ДЕЈАН: Зар ти треба написмено? Дођи.

СВЕТЛАНА: Нећу, нећу тако. Ваљда прво иде пољубац. Никада се нисмо ни пољубили.

ДЕЈАН: Нећеш ваљда и романтику?

(Смеје се)

Знаш како је Михаило збрзао Виолету? Шапутао јој је како жели да боси ходају по београдским локвањима.

(Обоје се смеју)

СВЕТЛАНА: Какву ли су слику имали у глави? Зна ли моја Виолета да локвањи цветају у бари. Београд јесте бара, али више је мутљаг, без локвања.

ДЕЈАН: Где ти је отац?

СВЕТЛАНА: Дежура до десет увече.

ДЕЈАН: Зар још ради?

СВЕТЛАНА: Зашто не би?

ДЕЈАН: Мислио сам да су га избацили са посла због текстова у "Данасу".

СВЕТЛАНА: Нисам знала да ти то знаш? Зар ти ниси спортиста, који гњави са факултетом за шумарство?

ДЕЈАН: Јесам, али ти ме занимаш, а тако мало знам о теби.

СВЕТЛАНА: Шта те занима? Које цвеће волим, коју боју, које животиње?

ДЕЈАН: Не, занима ме о чему размишљаш, ко те окружује, чиме се бавиш у слободно време. Ти немаш мајку, мора да си оцу све на свету.

СВЕТЛАНА: И он је мени, али не можеш инстант да добијеш наш живот. Сазнаћеш ако постанеш део њега.

ДЕЈАН: Како се постаје део твог живота?

СВЕТЛАНА: Љубављу, и бригом.

ДЕЈАН: Хајде да почнемо са љубављу, а бринућемо се касније.

Светлана се одмиче од њега, али он почиње да је мази.

ДЕЈАН: Зашто си се укрутила? Не прија ти?

СВЕТЛАНА: Ја, мени би био први пут, а нисам то тако замишљала.

ДЕЈАН: Него како? Реци ми.

Жамор из оффа се појачава и почиње музика (оригинални снимак првог концерта са Трџа). Светлана усипаје, долази до прозора. Дејан је иза ње, љрли је.

СВЕТЛАНА: Нису нормални, бомбе су нам над главама, а они певају.

ДЕЈАН: То је прави пркос, то је доказ снаге. Ко би други певао док га цео свет напада, осим нас Срба.

СВЕТЛАНА: *(Бладо)*

Зар није опасно да је оволика група људи у гомили.

ДЕЈАН: Опасност је прошла.

СВЕТЛАНА: Зачас може опет да заарлауче.

ДЕЈАН: Дођи, љубав је лепша уз музику. Имаш још вина?

СВЕТЛАНА: Имам, али ја не пијем. Сипаћу теби.

ДЕЈАН: Сипај и себи, вино је храна.

Светлана сипа, ипијуцају вино. Он је ѓрли и мази. Она се миѓољи, он је све агресивнији, свлачи је, она се оћима, раскоћчава се, не скидајући одело, ѓушају се, она крикне: Мајко!!! Дејан се диже са ње, одлази до прозора, она се срећује.

ДЕЈАН: Стварно ти је било први пут.

Светлана ѓа не ѓледа, не зна шћиа ће са собом, седне, а онда ићихо јекне, одлази из просћорије. Дејан ѓледа концерћ кроз прозор, са рукама на лећима. Она се враћа.

ДЕЈАН: Благо теби што си у центру. Јел цела кућа ваша?

СВЕТЛАНА: Јесте. Мој деда је имао још три пре рата, остала нам је само ова.

ДЕЈАН: И требало је да покупе капиталистима све. То је био крвав раднички новац.

СВЕТЛАНА: И мој деда је крваво радио за то. Нико му није поклонио. Ови сада имају по десет кућа, али покрадених. Што њима нико не узима.

ДЕЈАН: Све је то зараћено. Ми смо под санкцијама, али ти људи налазе путеве да поделе плате и пензије, боре се као лавови да останемо своји.

СВЕТЛАНА: Дејане, јел теби сврака попила мозак?

ДЕЈАН: Да нећеш да ми кажеш да су ови издајници из белог света у праву, или њихови помагачи овде. Као твој отац?

СВЕТЛАНА: Мој отац издајник? Кога је издао?

ДЕЈАН: Српство издају, хоће да постанемо слуге НАТО пакта.

СВЕТЛАНА: Мислила сам да је љубав лепша. Молим те иди.

Дејан јој ирилази, загрли је. Она се оћима, он је поново сћиска, али она врисне: НЕ, излеће из просћорије. Он иокушава да оћвори ића враћиа, али закључана су. Осврће се око себе, ирилази прозору, очевом сћоолу, али узима своје сћвари и излази.

Затћамњење.

СВЕТЛАНА: (*Чија дневник*)

Мама, плашим се. Не успевам да заспим. Сваких пет минута, или пет секунди. Више не знам. Затварам очи, бројим: један, два, три. . Ево га, долази. Потмуло брујање. Шири се. Пристиже. У ушима ми вибрира, дрхтим целим телом, недостаје ми ваздух, грчеви у стомаку. Пулс ми прескаче, осећам како ми гори у грлу. Претворила сам се у обичну телесну масу спремну за систематски преглед. Ударац је оштар. Бесумње нека оближња фабрика, или касарна. Зашто су у граду? Требало би да су далеко. Подрхтавање још траје. Укључује се продорна сирена. И онда опет почиње. Аларми на аутомобилима су полудели, и они непрестано завијају. Детонације следе једна за другом. Гушим се. Ноћ обавија град, као црно платно под којим нестају боје, облици, живот. Од сада мрзим ноћ. Помози ми дневнице, мама, где си?!?

III СЦЕНА

У којој се дружи њуи њојављују оџац, а Свејлана ѡрећи њуи.

Оџамњење. У соби је њолумрак. Кроз ѡрозор се види улично осветљење. Улази оџац, њали свејло, соба је у исџом сџању у каквој је Свејлана осџавила. Оџац ѡмирише чаше, заџежне ѡросед, седа, диже са ѡода Виолеџин ѡесџ ѡрудноће. Сџавља наочаре и чџија. Разгледа.

ОТАЦ: Светлана!!!

Свејлана улази, види се да је сџавала. Овлаи за ѡљуби у образ. Ђуџи.

ОТАЦ: Да ли имаш нешто да ми саопштиш?

СВЕТЛАНА: *(Заџањено)*
Шта?

ОТАЦ: Нисам ни знао да имаш момка?

СВЕТЛАНА: Ни ја.

ОТАЦ: Толико си млада.

СВЕТЛАНА: Па шта, моје другарице су то урадиле још у основној школи.

ОТАЦ: Молим? Зар на крају века? Не могу да верујем да сте исте глупаче као ваше бабе? Ма, оне нису биле глупаче, имале су бар природне инстинкте. Да ти је бар мајка жива, ово се не би догодило. Ја сам крив, лепо ми је брат говорио да мушкарац не може сам да подиже женско дете, да те пошалем код њега и Жанет. Имала би породицу, све сам промашио. Цео живот сам промашио, на свим пољима. И шта ћемо сад?

СВЕТЛАНА: Ништа. Ионако не верујем да ћу га више видети.

ОТАЦ: Нормално, у овој неморалној земљи криминалаца и лудака, нико и не преузима одговорност за било шта. Ја ћу бити крив за ово бомбардовање, и моје колеге које су задржале још мало здравог разума. А они, они су патриоте, и борци за српство. При том нико од њих није ни рођен у Србији. Проклете пијавице, и криминалци.

Сирена се озлашава. Свејлана за чврсџо загрли. Ђуџе. Сирена ѡресџаје.

СВЕТЛАНА: Да пустим вести?

ОТАЦ: Не. Шта ћемо сад са тобом? Колико је?

СВЕТЛАНА: Колико је, шта?

- ОТАЦ: Дете, трудноћа
(*Подиге њеси*)
- СВЕТЛАНА: Три месеца. Није сигурна.
- ОТАЦ: Ко није сигуран?
- СВЕТЛАНА: Па, Виолета. Али није јој ни важно, срећна је што носи новог Србина. Ново топовско месо. Тата, морам са тобом о томе да разговарам.
- ОТАЦ: (*Збуњен*)
Виолета, ово је Виолетино?
- СВЕТЛАНА: Нормално, ниси ваљда мислио да је моје?
(*Смеје се*)
Јадничку мој, зато си се ти толико убедачио. Па, ја сам тек данас први пут водила љубав, ако то може тако да се назове.
- ОТАЦ: (*И даље збуњен*)
Водила си љубав. Са ким?
- СВЕТЛАНА: Са Дејаном. Михаилов најбољи ортак, рвач.
- ОТАЦ: (*Нејријачно му је*)
Да ли би и мајци то овако саопштила?
- СВЕТЛАНА: (*Иронично*)
Нисам могла да дозволим да ме бомба убије невину.
(*Почиње ѓрчевито да ѓлаче*).
- Отац устaje и сића себи ѓиће, она му ѓриѓрчава и заѓрли ѓа са леђа. Кроз ѓрозор се чује ѓласна музика.*
- ОТАЦ: Лудаци.
- СВЕТЛАНА: Само у сну се ничега не плашим, али не могу за заспим.
- Отац узима кларинет и почиње да свира. Светлана ѓа ѓледа. Музике се мешају, Светлана заѓвара ѓрозор, али музика је и даље јака.*
- ОТАЦ: Одакле познајеш тог Дејана?
- СВЕТЛАНА: Познајем га тек три месеца, и мислим да смо се нас двоје зближили зато што имамо само по једног родитеља. Отац му је умро. Виолета се често шали да би требало да те упознамо са његовом мајком, али она је радница у Беку, мислим, не би баш било прикладно.
- ОТАЦ: Радничко дете.

- ВИОЛЕТА: Упознали смо се на дочеку Нове године. Виолета и Михаило су ме повели на Трг, јела сам кифлу са чоколадом, када ме је Дејан прилазећи неспретно гурнуо. Моја кифла је пала на бетон. Извињавао се онолико, а онда ми купио нову кифлу. Виолета и Михаило су били срећни што су ме се отресли, и изгубили су се. Нас двоје смо се шетали до јутра. Мало смо причали, али ми је рекао да је наша авијација непобедива, и ако нас буду напали ми ћемо се бранити. Наши Миг-ови 29 и ракете земља-ваздух ће зауставити сваку бомбу.
- ОТАЦ: Само се птице, а не бомбе, могу зауставити у свом лету.
Звоно на вратима. Улази Виолеџа. Носи мейџу окачену на ѓруди.
- ВИОЛЕТА: Добро вече, човече шта је било раје на Бранковом мосту, телима и музиком смо га бранили. Сви смо били мете, па нека гађају ако смеју. НАТО злочинци, погодили су фабрику у центру Ваљева, а производи само неку арматуру.
- ОТАЦ: Производи муницију.
- ВИОЛЕТА: То кажу и они, али то је лаж. Сметамо им што нећемо да им будемо робље.
- ОТАЦ: Виолета, шта ће ти та мета дете? Зар желиш да те убију, зар мислиш да је забавно бити нечија мета. Буди паметна.
- ВИОЛЕТА: Ви сте увек против, и најпаметнији. Дођите да видите, спустили су сателит, посматрају нас. Да нас се не плаше, не би га нацеларили ту. Кажу да има још један, али њега нисам видела.
- ОТАЦ: Ставили су га да би гађали прецизно само војне циљеве. Хоће да избегну чак и колатералну штету.
- ВИОЛЕТА: Ви њих браните?
- ОТАЦ: Дете, како могу да браним некога ко оружјем решава проблеме. Они су исти лудаци као и ови, само моћнији. Зар мислиш да бих ја остао у Србији да мислим да су они бољи од нас?
- ВИОЛЕТА: Можда имате разлог?
- ОТАЦ: Какав, дете моје?
- ВИОЛЕТА: Мој тата каже да је Србија пуна плаћених издајника.
- СВЕТЛАНА: Виолета?!?
- ОТАЦ: Исувише сте ви млади за овакву муку. То је највећи грех ове битанге на власти, што вас је довео у ову ситуацију.

ВИОЛЕТА: Он ради све што може, брани нас од читавог света, имали смо санкције, а још смо живи. Мој тата би се јако наљутио да чује како га зове.

ОТАЦ: Мој посао је да вам предајем, да вас учим, да вас испитујем, да вас разумем. Ово није мој посао, ово су ми наметнули злочинци и споља и из унутра.

ВИОЛЕТА: Само да знате да се све прислушкује. И телефони, и Е mail-ови. Бришемо све што није добро.

СВЕТЛАНА: Ко брише?

ВИОЛЕТА: Тата каже, да је борба против унутрашњег непријатеља тежа него против спољног.

СВЕТЛАНА: Толико ме боли глава. Мрзим целу земаљску куглу! Мрзим људе који мирно седе у фотељама, мазе мачке и гледају на екранима како ми патимо! Виолета, молим те дођи у моју собу.

ВИОЛЕТА: Морам да идем. Хтела сам само да те видим, знаш, нисмо се чуле од јутрос.

ОТАЦ: Виолета, дете, гледај свој живот и пусти политику.

ВИОЛЕТА: Али, све ово је мој живот. Ја немам резервни. Видимо се. Здраво.

Виолета излази, и тиресне враћима.

СВЕТЛАНА: Тата, у чему је овде проблем?

ОТАЦ: Наша војска и полиција убија, пали, протерује на Косову. Колоне Шиптара кроз блато, уз плач, крике и патњу иду према Албанији. Понижени, упрљани, силовани, обогљени. С пиштољима на слепоочницама, они избацују из утробе своју слободу, распадају се због тога што су људи тренутно немоћни. А гомила испљувака коју треба почистити се иживљава над њима. Мислиш да је то промишљена политика, или због српства? То она битанга купује криминалце са којима не зна шта ће, нудећи има Шиптарско месо и имовину. Старци тетурарају од умора, жене дрхте од хладноће под кишом са бебама у наручју. Гори смо од наших целата. А западњаци кажу да се боре против тога. Против етничког чишћења. А бомбе не падају по оној битанги на власти, него по нама. Он је дубоко у неком бункеру са својом лудом породицом.

СВЕТЛАНА: Тата, убиће и тебе ако то будеш причао. Како је до тога дошло?

ОТАЦ: Током лета 1998. ОВК је доживела велике поразе, и то је утицало и на саму Албанију, где је Демократска странка Саљије Берише у то време неуспешно покушавала да преузме власт. Сукоби српске полиције и војске са ОВК показали су да Шиптари нису у стању да се самостално изборе за самосталност Косова и Метохије. Американци нису хтели да им помогну, јер би то значило крах Дејтонског споразума и повратака рата у Босни и Херцеговини, јер би Шиптари својим захтевима изазвали ратни пожар на Балкану. То би био повод другим балканским и европским земљама да се сврстају уз своје некадашње клијенте и изазову хаос у региону. Међутим лукави Шиптари су пронели причу о масовним гробницама и то је жестоко узбуркало светску јавност. Холбрук је покушао косовску кризу да интернационализује увођењем мисија ОЕБС-а и НАТО-а, али су оне битанге на власти то арогантно одбиле тврдећи да сами могу да реше проблем. и сада осећаш на својој кожи како су га решили. Ти осећаш, али они не. Лочу у бункерима и праве разне оргије, а ми испаштамо. Почетак краја је догађај у селу Рачак, када је Вокер јавно оптужио српску полицију за покољ цивила док су српске власти тврдиле да је реч о припадницима ОВК убијеним у сукобима са полицијом.

СВЕТЛАНА: И ко су на крају, биле жртве?

ОТАЦ: И једни и други. Али, манипулација мртвима је била очигледна. Сада на сателите иду снимци колона измучених избеглица. Исте слике су биле и када су протеривали Србе из Крајине, из Славоније, из Босне, али он је на то пристао, а Шиптари не пристају, и цео свет им помаже.

СВЕТЛАНА: Шта да радимо?

ОТАЦ: Да скинемо са власти ове убице и лопове.

СВЕТЛАНА: Како?

ОТАЦ: Памећу, јер они то немају.

СВЕТЛАНА: Ко?

ОТАЦ: Увек има храбрих младих људи. Моја група студената се организовала, зову себе Отпор, немају вођу, али имају жељу да нешто промене. Плаше се, али раде.

СВЕТЛАНА: Шта раде?

ОТАЦ: Смишљају духовите, али мирне акције за исмевање власти.

СВЕТЛАНА: Где се налазе?

ОТАЦ: *(Дуго је њосмајра)*
Не знам.

СВЕТЛАНА: Не знаш, или нећеш да ми кажеш?

ОТАЦ: Не знам.
(Викне)
Више ништа не знам!

Затјамњење.

СВЕТЛАНА: *(Чиња дневник)*
Чини ми се да лебдим. Дејан ме је држао за руку пуна два сата. Били смо на Бранковом мосту. Тамо је било још стотинак људи: млади, одрасли, стари, већина са тробојком око врата, лица ишараних црвено, плаво и бело, нашим српским бојама. Сви су били сједињени, рука у руци, против бомби. Стварао се огроман енергетски штит, људски, топао. Понео ме је. Како тата и ово не разуме? Тамо су били и Виолета и Михаило. Дејан је био леп и горд. Носио је жуту “бандана” мараму око главе, као краљ Сунца. Певао је пуним плућима. Сви су певали. Страх се расипао, растеран нашим сједињеним гласовима, и у нас је почела да улази снага, као талас који одиже и испуњава тело вртлогом радости. Осмеси су се ширили на уснама и као да су осветљавали ноћ. Дејана сам више осећала кроз стисак руке, него онда, у кревету. Енергија нам се мешала и имала сам осећај да нико не може да нас раздвоји. Дејан ме је гледао са висине, са својих метар и преко осамдесет, и купала сам се у његовој нежности. Срце ми је лупало као бубањ, мислим да се тек сад заљубљујемо једно у друго. Експлозије се чују у даљини, али Дејан и ја смо негде далеко, ближе теби, мама.

IV СЦЕНА

*У којој се Светлана појављује четврти пут, а Дејан други пут.
Ошамњење.*

*Дејан и Светлана покушавају да истикају љубавну причу. То им тешко
полази за руком.*

СВЕТЛАНА: Да ли си гладан?

ДЕЈАН: Само тебе.

СВЕТЛАНА: Пржиш ме.

ДЕЈАН: Нормално.

СВЕТЛАНА: Шта ће бити с нама?

ДЕЈАН: Венчаћемо се и живети срећно до краја живота.

СВЕТЛАНА: озбиљно те питам. Шта говоре они твоји?

ДЕЈАН: *(Сумњичаво)*
Шта говори твој отац?

СВЕТЛАНА: Дејане, зашто ми не кажеш? Било би све лакше.

ДЕЈАН: Шта да ти кажем?

СВЕТЛАНА: Шта осећаш према мени?

ДЕЈАН: *(Са олакшањем)*
А, то? Осећам све најлепше.

СВЕТЛАНА: А љубав?

ДЕЈАН: Њу лакше показујем. Дођи.

СВЕТЛАНА: Нећу сад.

ДЕЈАН: Зашто?

СВЕТЛАНА: Не могу. Напета сам. Стално ми је мука.

ДЕЈАН: Молим те, донеси ми чашу воде.

*Светлана излази. Дејан проверава фиоку, тражи по њој, али ништа
очигледно нема. Светлана улази, а он још увек копа. Погледају се.*

СВЕТЛАНА: Шта тражиш?

ДЕЈАН: Пиштољ твог оца.

СВЕТЛАНА: Одкуд ти знаш да он има пиштољ?

ДЕЈАН: Видео сам.

СВЕТЛАНА: Не знам ништа о пиштољу свога оца.

Дејан и Светлана седе на троседу у ћуије. Светлана вади ружичастии дневник. Чииа.

СВЕТЛАНА: Дејан је убио човека. Убио је. Човека. Крај. Тама. Смрт. Убица. Ја волим убицу. Убица плаче. На коленима. Кривац. Општај. Лаж. Губимо се. Губим саму себе. Чувам тајне. Смрти шаљемо поздраве. Продајемо душе, кријемо кајање. За смрт пијемо, бучни, весели, да бисмо је припитомили, ту отровницу вреле крви. Чека нас тамо, на углу, са својим злобним смешком. Подсмева се тренуцима наше славе, радује се унапред што губимо сећање. За смрт пијемо ноћас, да не бисмо више животу наздрављали, животу пуном одлазака и растанака, уздаха и црног зноја. А код нас љубавни штит оде у парампарчад, играј, госпо, окићена златом и сновима, играј у ритму своје вере и лажи ове ноћи, сутра. И стално без одмора, напијмо се до смртио која брише нашу радост, наше љубави и пријатељства, која дави наше страхове, наше жеље и наде, пијмо за СМРТ, без које живота нема, да нас извуче из опијености у којој, луди, мислимо да смо бесмртни. Мементо мори, за смрт. Да је удаљимо уз жртве принесене на олтар, у име живота у пламену, у ватри, у воску. Свршено. Прах. Био је. Више га нема. Време је јуче, да смо знали!

ДЕЈАН: Ја још увек никога нисам убио, полупесникиња моја, али хоћу! Где ти је отац?

Светлана га изгубила из сјана, закључава вратиа. Седа поред њих.

Затамњење.

V СЦЕНА

У којој је Светлана иеџи иуџи, а оџац ирећи иуџи.

Светлана и Оџац завршавају фарбање јаја.

СВЕТЛАНА: Тек када дођу празници видим колико смо усамљени. Немамо ни тетке, ни стрине, ни бабе, ни ујаке.

ОТАЦ: Сви су у туђини.

СВЕТЛАНА: Ми смо у туђини. Неће ваљда и на Ускрс да нас бомбардују.

ОТАЦ: Хоће. Њима није Ускрс. Већ су нас бомбардовали за Ускрс.

СВЕТЛАНА: На све стране само бомбардоване фабрике, уништени мостови, оштећене болнице, школе, и моја школа је рањена. Избијени прозори, разлупана стакла. Ово се никада неће зауставити! Кад ходам улицама хвата ме туга због мог града, иако је унакажен киосцима, аутомобилима и прљавштином.

ОТАЦ: Размишљао сам да ипак одемо. Твој стриц ће нас чекати у Будимпешти. Покупиће нас, па у Париз. Ниси била већ три године.

СВЕТЛАНА: Не знам. Све је у мени збркано. И мржња према њима, и мржња према овој власти, и мој живот, и школа и друштво, и ово што нам се догађа. Све. И страх. Стално је у мени. Лежем са њим, будим се са њим. Тата, има ли овоме краја?

ОТАЦ: Како ти је младић?

СВЕТЛАНА: Не знам. Виолета ми каже да су и он и Михаило приступили некој парамилицијској групи за одбрану од унутрашњег непријатеља.

ОТАЦ: Молим? Светлана, никада ти се нисам мешао у избор пријатеља, али дете, то су они са бејзбол палицама који нас пребијају по улицама. Мисије надгледања и обезбеђења у које их шаљу од другоразредног су значаја: њихове вође добро знају да не могу ништа против ваздушних напада, против смрти која долази са неба. Једини циљ тих мисија је да створе у људима лажно осећање поверења у режим, у Милошевића, али и страх од њих. Њихов Бог. Милошевић је њихов бог.

СВЕТЛАНА: Не знам, али чувај се. Некада си ми говорио да је промишљена акција најбољи лек од размишљања; хоће ли ико пронаћи лек од наше болести?

ОТАЦ: Да не заборавимо “чуваркућу”. Требало би одмах да оставимо прво црвено јаје.

СВЕТЛАНА: Касније ћу.

ОТАЦ: Сећаш се последњег Ускрса са мамом? Купила ти је чоколадног зеку, испекла је колаче, јагњетину, капаму. Све по реду. Чорбицу и салату. Млади лук. Никада слађе нисмо јели.

СВЕТЛАНА: Знаш ли да чувам тог зеку.

ОТАЦ: Па, он је сада нејестив.

СВЕТЛАНА: Знам. Вероватно је чоколада бела, стврднута, али је од маме. Да ли си је волео?

ОТАЦ: Волео сам је. Бескрајно и дубоко. Видиш да нисам довео ни једну жену више у кућу.

СВЕТЛАНА: Зашто си је онда варао са секретарицом?

ОТАЦ: Молим?!?

СВЕТЛАНА: Чула сам вашу свађу. Мама је урлала.

ОТАЦ: Нисам је варао са секретарицом, мама је тог дана схватила од чега је болесна. То је било очајање, и бес, и неприхватање. Веруј ми, никада нисам морао да је варам. Она је била сјајна жена, у свему.

СВЕТЛАНА: Да ли личим на њу?

ОТАЦ: Не много. Личити на некога, значи прихватити његов ход, покрете, мимику. Ти си исувише била мала да би то успела.

СВЕТЛАНА: А оно, знаш, очи на маму, уста на тату, уши на баку, обрве на деку.

ОТАЦ: Не знам. Не посматрам те тако, извини. Склони ова јаја на полицу, набраћу касније мало траве.

Светлана узима корџу са јајима, сирена њочиње да завија, њој испада корџа, јаја се расипају њо доду, и ломе.

ОТАЦ: Данас ти узимам карту за Будимпешту.

СВЕТЛАНА: А ти?

ОТАЦ: Зар ти није јасно, да ја морам да останем. Веома мало нас је остало хладне главе, и личног поштења. Потребан сам овде. Ко сам ја без своје земље? Шта сам радио целог живота, морам да помогнем да се ово заврши.

СВЕТЛАНА: Не могу да одем без тебе, Виолете, Дејана. И мој живот је овде.

ОТАЦ: Лакше ће ми бити без тебе, молим те душо, никада те ништа нисам оволико молио.

СВЕТЛАНА: Знаш да не можеш да ме натераш.

ОТАЦ: Морам.

Затамњење.

VI СЦЕНА

У којој су Виолеџа и Свејлана заједно шрећни људи.

Ошамњење. Сјоља се ојей чује неки ужасни концерџ са Трџа. Свејлана ради на комјјуџеру. Улеће Виолеџа не звонећи.

ВИОЛЕТА: Зашто не закључаваш врата?! Знаш ко се све мота улицама? Чудовишта! Лешинари! Огресли у злочин! Десеторо мртвих. Међу њима и деца. Авиони НАТО испалили су два пројектила земља-ваздух на воз са цивилима који се приближавао гвозденом мосту изнад реке у Грделичкој клисури. Па, то је ужасно! и није им први пут! Не разумем зашто! Деца! Бес расте у мени! На снимцима које сам видела вагони се још пуше, а наши војници пале гуме да би створили заклон од дима који ће спречити НАТО пилоте да поново циљају и доврше свој злочиначки посао! Зашто?

СВЕТЛАНА: Зато што је воз био пун војске и оружја.

ВИОЛЕТА: Одкуд ти знаш? Рекао ти твој паметни татица! Боље да ћути, јер држе га на оку! Све издајнике држимо на оку!

СВЕТЛАНА: Виолета, шта ти је! То смо ми, у овој кући си одрасла! Ближа си ми од сестре. шта ти је?

ВИОЛЕТА: У праву си, и мене је обузело ово лудило. Причај ми шта се десило са Дејаном, стално ми обећаваш. Хоћу да знам сваки детаљ. Најмањи.

СВЕТЛАНА: Уопште не знам да ти опишем.

ВИОЛЕТА: Ма немој, увек се правиш тајанствена. Ја теби све причам, а ти кријеш. Колики је, какав је?

СВЕТЛАНА: Нисам га ни видела.

ВИОЛЕТА: Како? Ваљда си га примила?

СВЕТЛАНА: Нисмо се ни свлачили. Све је било брзо, и болно.

ВИОЛЕТА: А петинг, а некинг?

СВЕТЛАНА: Ништа.

ВИОЛЕТА: Говедо једно, пичка му материна. Јел бар ставио гумицу?

СВЕТЛАНА: Немам појма.

- ВИОЛЕТА: И ти си говедо.
- СВЕТЛАНА: Немој да ме кињиш. Доста ми је свега.
- ВИОЛЕТА: А, донела сам ти јаје.
(Вади ја из џепа)
Опа, смљескало се. Ништа, донећу ти друго. Имаш ти за мене?
- СВЕТЛАНА: Замисли, случајно сам их све сломила.
- ВИОЛЕТА: То ти не ваља. Гадан знак.
- СВЕТЛАНА: Кој је теби данас. Откачи ме се.
- ВИОЛЕТА: Нисам знала да ћеш да се изметнеш у такву глупачу. Сви су увек говорили како си ти паметна, ја сам наравно била пратиља, а види сад. Ниси ни за курац.
- СВЕТЛАНА: Ја глупача, а ти трудна.
- ВИОЛЕТА: Можда си и ти. Одкуд знаш?
- СВЕТЛАНА: Од оне гњаваже? Нема шансе.
- ВИОЛЕТА: Сећаш се кад смо се играле доктора на тераси, па ушла моја мама? Вероватно ти је то било узбудљивије.
- СВЕТЛАНА: (Смеје се)
Било је комплетније, и занимљивије.
- ВИОЛЕТА: После тога се никада више нисмо мазиле, нити пипкале. Зашто?
- СВЕТЛАНА: Твоја мајка је била веома убедљива са оном шибом. Моја се само насмејала. Сећаш се.
- ВИОЛЕТА: Хоћеш да те мало обучим за Дејана. Мора да си и ти била као палица за бејзбол.
- СВЕТЛАНА: Ма немој, мене је болело.
- ВИОЛЕТА: Можда је и њега, ако си била сува, али није хтео да призна.
- СВЕТЛАНА: Како сува, била сам пуна свега и свачега. И крви, и сперме и цурило ми је низ ноге до купатила. Осећала сам се као керуша.
- ВИОЛЕТА: Значи, није користио гумицу. Можда је још један Србин на помолу. Рекох ли ти.

СВЕТЛАНА: Језик прегризла.

ВИОЛЕТА: Морамо да рађамо, то је једина нада за српство. Да нас буде што више.

СВЕТЛАНА: Да би нас неки идиот опет натерао да гинемо. Нека, хвала.

ВИОЛЕТА: Који идиот?

СВЕТЛАНА: Милошевић, иако не волим то име ни да спомињем.

ВИОЛЕТА: Човек који се зове Слободан, као слобода, а презива Милошевић, као милост – не може да буде лош.

СВЕТЛАНА: Милошевић, може да значи и да му је мило да нас шеви. Све заједно. Што и ради.

ВИОЛЕТА: Опасан је утицај оног твог надобудног оца на тебе. Девојко, пази се.

СВЕТЛАНА: Стално нам нешто претиш, да ли си ти нормална? Зар сви морамо исто да размишљамо?

ВИОЛЕТА: У овом тренутку када нам је цео свет над главом, морамо.

СВЕТЛАНА: А ко га је довео? Ја, или ти?

ВИОЛЕТА: Санкције. Увели су нам санкције, а онда су почели да нас уцењују.

СВЕТЛАНА: Зашто?

ВИОЛЕТА: Зато што нећемо да им будемо јефтина радна снага.

СВЕТЛАНА: А коме смо сада јефтина радна снага?

ВИОЛЕТА: Никоме. Нико ништа не ради, а сви смо још увек живи и здрави.

СВЕТЛАНА: Живи и здрави. Ти стварно ниси нормална.

ВИОЛЕТА: Него си ти нормална. Не гураша се у двособном стану са родитељима, сестром и братом. Ниси полугладна као ја, нити мислиш шта ћеш да обучеш. Ту је стриц у Паризу, а ако хоће нешто да пошаље, нешто и тражи за узврат. Јел да? Твој тата цинкари преко њега. Или цинкари преко оних својих издајничких новина Данас? Зато ти све имаш. Само да знаш да ће их зауставити. Плаћаће толике казне да ће досадити капиталистима из иностранства да их плаћају. Видећу те тада.

СВЕТЛАНА: Шта цинкари? Кога? Шта мој отац зна. Он није на власти, нити има моћ.

ВИОЛЕТА: Цинкари потезе нашег председника. Они једва чекају да један професор универзитета говори слабе тачке нашег вође.

СВЕТЛАНА: Доста је. Молим те иди кући. Више те не познајем.

ВИОЛЕТА: Избацујеш ме, мене? Да није мога тате давно би твој отац надрљао.

СВЕТЛАНА: Јеби се, бре, па расти. Носите се сви. Лудаци једни. Ти си ми пријатељ. Будало једна!

ВИОЛЕТА: Видећемо ко је будала. Спаљиваћемо тај Данас на сред трга Републике.

Виолеџа ђрилази ђрозору.

СВЕТЛАНА: Како живети срећно? Како уопште живети? Како живети кад све нестаје : пријатељи, љубав, мир, весеље, радост? Чивећу од сад за смрт да се више не разочаравам. За смрт.

Виолеџа се хваџа за сџомак, џада на џод. Превија се. Свеџлана је усџлахирена. Обиѓрава око ње.

СВЕТЛАНА: Шта ти је? Шта да радим?

ВИОЛЕТА: Крв. Прокрварила сам. Моја беба. Зови хитну помоћ!

Свеџлана окреће бројеве док Виолеџа јауче.

СВЕТЛАНА: Заузето је.

ВИОЛЕТА: Зови Михаила.

Свеџлана окреће бројеве.

СВЕТЛАНА: Рат је, ништа не функционише како би требало. Хајде, хајде, јави се. Као да је па пре нешто функционисало. Сада бар имају оравдање. Само њима овај рат и иде на руку. Јави се.

ВИОЛЕТА: Зови такси. Моја беба!

СВЕТЛАНА: Не вреди, дођи, мораћемо некога да зауставимо на улици.

ВИОЛЕТА: Умрећу, осећам то, умрећемо и ја и моја беба. Нечим су нас отровали, нису ово обичне бомбе. Јао!

Свеџлана је џеишко диже, носи је из собе.

Заџамњење.

СВЕТЛАНА: (*Чииа дневник*)

Мама, шта да радим? Ти ми не би дозволила да тату оставим самог, и да одем у Париз. Не могу ни овде више. Мука ми је од свега, а стално ми је физички мука. Можда је Виолета у праву. Можда сам и ја трудна. Циклус ми касни, али то може да буде и од стреса. Женама у рату циклус потпуно престане. Читала сам о томе. Како да га наговорим да пође са мном? Ти би то умела. Помози ми. Вожња аутобусом до Будимпеште траје девет сати. Нема довољно бензина да би се ишло колима, а железничке пруге су оштећене. Власти ће нас пустити да одемо из земље без проблема, тата није војни обвезник, а када буде напустио земљу изгубиће могућност да утиче на околину, на студенте пре свега. Једва би чекали да он оде. Плашим се да ако не оде да ће га ухапсити. Људе лако поједе мрак, ових дана. Мама, просветли ме, шта да радим? Хоћу да поведем и Дејана. Толико га волим, а знам да и он мене воли. То не може да се сакрије. Тата каже да су српски дезертери непожељни у Француској. Ни Дејан не би желео да буде дезертер. Шта да радим?

VII СЦЕНА

У којој су Отац и Светлана поново заједно, Дејан им се придружује мало касније.

Отац њење.

У соби је полумрак, али музика са тврџа је гласна. Отац и Светлана седе ћушећи.

СВЕТЛАНА: Шта уопште може да се уради у оваквој ситуацији? Још увек се тресем. Тата, нико није хтео да нам стане, вукла сам је ка болници, она је јаукала, мислила сам да остављамо крвав траг. Таксиста нам је стао у Балканској, нема више малог Србина.

ОТАЦ: Зашто мене ниси звала? Требало је да ти ја будем први на памети.

СВЕТЛАНА: Била сам изгубљена и једина мисао ми је била како да је доведем до болнице. Нисам јавила ни њеним родитељима. Препустила сам то Михаилу. Кукавица сам, тата.

ОТАЦ: Ниси, то је права одлука. То је њихов проблем, ти си урадила све што је требало.

СВЕТЛАНА: Нисам. Жестоко смо се посвађале пре тога. Ја сам крива.

ОТАЦ: Зашто би забога дете била ти крива?

СВЕТЛАНА: Свашта сам јој рекла.

ОТАЦ: *(Замишљено)*

Албахари је написао: "Немам више поверење у речи".

СВЕТЛАНА: Али оне убијају, и због њих убијају? Зашто прогањају новинаре, зашто прете телевизијама. Речи убијају, тата. Ја сам крива због Виолетине бебе.

Сирена за почетак ојасносии почиње да завија. Отац журно заивара прозор.

ОТАЦ: Зову их "шизела" и "смирела". Почетак плеса, и крај. Душо, зваћу болницу, и разговараћу са лекаром. Сазнаћемо разлог побачаја, али Бог зна зашто је то добро.

СВЕТЛАНА: Немој, молим те. Они су толико желели ту бебу.

ОТАЦ: Имаће другу, у неко боље време.

СВЕТЛАНА: Ако га дочекамо.

Звоно. Уводе излуђеног Дејана.

Он одлази до њрозора, ѓледа кроз њрорез од завесе.

СВЕТЛАНА: Тата, ово је Дејан.

ОТАЦ: *(Пружа му руку, али је он не ѡримерује)*
Нисам сигуран да ми је драго.

СВЕТЛАНА: Седи, шта ћеш да попијеш?

ДЕЈАН: Ништа. Надам, се да ме нико није видео.

ОТАЦ: Шта се дешава?

Сви ћуше.

СВЕТЛАНА: Јел си чуо за Виолетину бебу?

ДЕЈАН: *(Одсуђино)*
Михаилу је лакнуло.

Отац значајно ѡспмајра Свејлану, она окреће ѡољед.

ОТАЦ: Желео си да ме упознаш?

ДЕЈАН: Не, желео сам да вас упозорим. Направљени су спискови, добили смо задатак,
(Одлази до њрозора)
стално гађају Стражевицу, и Батајницу. А знате шта им радимо? Ноћу поспемо писте мокрим песком, и оне ујутру изгледају као да су бетониране, па они опет гађају, а радар на Стражевици је у каменолому. Изнесемо га, и кад га детектују, ми га склонима, а они ударају камен без ефекта.

ОТАЦ: А околне куће, а људи у њима. Нема ефекта?

ДЕЈАН: Па, рат је. Нека се склоне.

ОТАЦ: Где?

ДЕЈАН: Е, па сад.

СВЕТЛАНА: Тата, молим те. Дејане, зашто си дошао?

ДЕЈАН: И ви сте на листи, и вас треба да опаметимо. Много причате, и пишете.

ОТАЦ: Ко да ме опамети, такви као ви. Па, ви имате мозга ко оне луде краве.

СВЕТЛАНА: Тата!

ДЕЈАН: Ја сам много ризиковао, немојте мене.

ОТАЦ: Па, и ти им припадаш. Зар не? И ти некога опамећујеш?
Колико ти је година? Двадесет?

- ДЕЈАН: Довољно.
- ОТАЦ: И ти знаш шта радиш? Будале, мале будале сте сви ви који радите за оног лудака. Јел те бар добро плаћају?
- ДЕЈАН: Не, али можемо да узмемо цигарете и пиће од кога хоћемо, ако покажемо легитимацију.
- ОТАЦ: Какву? Идиота.
- СВЕТЛАНА: Тата, молим те. Он ти жели добро.
- ОТАЦ: И ти си обична глупача, они себи не желе добро, како би мени? Молим те, да напустиш нашу кућу, ја њој не могу да забраним да те виђа, али даље од моје куће. Док ме и из ње не будете избацили, ја сам још увек газда. Марш напоље.
- Светлана покушава да их смири, Дејан полази ка вратицама, Светлана креће за њим, али он је одгурне. Отац сломљен седи на њоседу. Дејан њихо излази. Отац одлази до телефона, окреће бројеве.*
- ОТАЦ: Хало, бато. Мораш да нас извучеш одавде. Не знам шта причам. Сутра ујутру крећемо за Будимпешту. Прете ми, хоће да ме опамете.
(Хистерично се смеје)
На листи батинаша сам. Знаш. Дакле, ујутру. Бићемо у нашем старом хотелу, и чекамо те. Имам толико пара, не брини се. Видимо се за неки дан.
- Отац сјушиша слушалицу.*
- СВЕТЛАНА: Ја нећу да идем. Ја их се не плашим.
- ОТАЦ: Тебе и неће да туку, ти имаш батинаша за момка.
- СВЕТЛАНА: Он ми није момак. Морам да останем због Виолете.
- ОТАЦ: Неће моћи.
- СВЕТЛАНА: Ништа више овде нико не мора. Сви хоће. Е, па ја хоћу да останем у својој кући.
- ОТАЦ: Тешко.
(Ћуће)
Шта ли су вечерас гађали.
- Отац њушиша телевизор.*
- СВЕТЛАНА: Не верујем да тебе смеју да туку.
- ОТАЦ: Не верујеш свом момку? Па, како можеш да будеш са неким коме не верујеш?

СВЕТЛАНА: Ја га и не познајем добро да бих му веровала, али он је доста ризиковао када је дошао да те упозори.

ОТАЦ: А познавала си га довољно добро да би се са њим појебала.

СВЕТЛАНА: Тата?!?

ОТАЦ: Извини на речнику. Зар ниси нашла ништа боље, и паметније, него батинаша? А да, он је спортиста, вероватно је физички јак. Младо, чврсто тело.

СВЕТЛАНА: Тата, да ли си ти полудео, како то са мном разговараш?

ОТАЦ: А шта ми ти приређујеш? Мислио сам да сам васпитао паметну девојку, а види јој само друштво. Батинаши и курве које крваре копилад по улицама.

СВЕТЛАНА: Какви ли су ти твоји из тог Отпора? Скврчени, анемични, штребери? А можда и нису кад могу да попију толике батине и даље да се курче.

(Ђуије)

Није могуће да тако заиста мислиш?

ОТАЦ: Више и не мислим.

СВЕТЛАНА: Како сам могла тебе да имам за узор? Ти ниси никакав интелектуални гигант. Твоја искључивост је знак злобе, а не памети.

Светлана одлази у своју собу. Тресне вратицима. Он сића тиће, замисљено сишојећи поред прозора. Сиоља се и даље чује музика са Трга. Гласно ударање по вратицима га ирѓне. Светлана излети из своје собе.

СВЕТЛАНА: Не отварај. Угаси светло.

Док луца и даље ираје, прозор ирсне и кроз њега улеће Дејан.

ДЕЈАН: *(Гледа најоле. Дери се)*

Што не отвараш, пичка ти матерна безобразна.

(Најоле)

У реду је, могу сам. Идите код Илића!

Дејан навлачи дебелу завесу на прозор. Светлана хоће да крикне, али покрије усца рукама.

ДЕЈАН: У реду је, само се ти дери, тако треба. Ви се одмах пакујете и одлазите одавде.

ОТАЦ: Не, Светлана одлази, ја вас се не плашим.

ДЕЈАН: Требало би. Следећи пут можда нећу бити ја.

- ОТАЦ: *(Долази до прозора)*
Зашто си ми разбио прозор, битанго једна.
- СВЕТЛАНА: Тата!
- ДЕЈАН: Спакуј га.
- ОТАЦ: Мене неће нико да пакује из моје куће. Она одлази, одмах, а ти за њом.
- СВЕТЛАНА: Тата, ја остајем са њим.
- ОТАЦ: Немој да ми кажеш да волиш овај олош?
- ДЕЈАН: Не знате шта радите, и не знате шта говорите. Молим вас, ја ћу сада да одем, а ви нестаните одавде.
- СВЕТЛАНА: Дејане, молим те, не остављај ме. Морам нешто да ти кажем. Важно, да важније не може бити.
- Дејан баца сиволицу, ипреска флаше о њод. Отац њокушава да га сиречи. Дејан га оджурне, он њада на њод.*
- СВЕТЛАНА: Тата, пусти га, мора, остави ствари. Спакуј оно што ти је најосновније.
- ОТАЦ: Тебе, тебе пакујем.
- СВЕТЛАНА: Не идем никуд без Дејана. Трудна сам!
- Обојица немо сѝају. Отац се баца ка фиоци и вади ишииољ, нишани на Дејана, али он је бржи, и убија га. Отац лежи на њоду, Свейлана се баца иреко њега, чују се деионације. Несѝаје сѝрује, Дејан шири завесу са прозора, и излази кроз прозор.*

КРАЈ